

κατοικεῖ δὲ ἔξ μεγαλητέραν ἔκτασιν γῆς· ἡ Ἀραβία, ἡ Περσία, ἡ Μικρὰ Ἀσία, τὸ νότιον τῆς Ταρταρίας, μέρη τινὰ τῆς Ἰνδίας, ἡ Ἀφρική, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν Μαυριτανίαν, καὶ ἀπὸ τὴν Μεσόγειον ἕως τὸν ποταμὸν Σενέγαλιν, εἶναι ὅλοι τόποι τῆς διατριβῆς τῆς. Εὐρίσκονται δὲ πάμπολλαι ἔξ εἰς τὰς Καναρίας Νήσους. Παρὰ τὴν Κάμηλον δὲν ὑπάρχει ζῶον ἐντελέστερα ἡμερωμένον, καὶ λέγεται ὅτι ποτὲ δὲν εὐρέθη εἰς ἀγρίαν κατάστασιν· ἔξ ἀν ἀληθεύη δὲ, ὡς δι᾽ ἰσχυρίζονται οἱ κάτοικοι τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, ὅτι ὑπάρχουν τινὲς τοιαῦται εἰς ὄρη, ὅπου Εὐρωπαῖοι ἀκόμη δὲν διεπέρασαν, πιθανώτατον νὰ χρεωστῶσι τὴν γένεσιν των εἰς Καμήλους, αἱ ὁποῖαι κατὰ καιροὺς ἐξέφυγαν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰς τὴν Κάμηλον ὁ Ἀραβ ἔχει τὰς πλέον μεγάλας ὑποχρέσεις· ἡ σαρξ καὶ τὸ γάλα τῆς τὸν χρησιμεύουν ὡς ὑγιεινὴ τροφή· ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς ὑφαίνει φορέματα ἔξ σκηνῶν· ἡ ζώνη καὶ τὰ σάνδαλά του γίνονται ἀπὸ τὸ δέγμα τῆς· ἔξ ἡ κόπρος αὐτῆς τὸν χορηγεῖ πῦρ. Ἄλλ' ἀσυγκρίτως ἀξιολογώτερα εἶναι ἡ Κάμηλος ὡς ὄχημα ἐμπορικόν, ὡς 'πλοῖον τῆς ἐρήμου,' κατὰ τὴν ποιητικὴν φράσιν τῶν Ἀράβων. Ὁ πῦς αὐτῆς εἶναι προσφυσέτατος νὰ τὴν παρέχη σταθερὸν ὑποστήριγμα ἐπὶ τῶν ἀσάτων ἄμμων, τὰς ὁποίας ἔχει νὰ διαβαίνει· καθότι εἶναι πλατὺς καὶ ὁμαλός, ἔχων δύο μόνον δακτύλους, καὶ αὐτοὺς ἠνωμένους ὑποκάτωθεν, καὶ ἀρκετὰ ἐκτεινόμενος, ὅταν ἐπιστηρίζεται εἰς τὴν γῆν. Ἄν ἔλειπαν αἱ δουλεύσεις τοῦ ὠφελίμου τούτου ζῶου, αἱ ἀχανεῖς ἐρημίαι τῆς διακεκαυμένης ζώνης ἦθελαν εἶσθαι παντελῶς ἄβατοι, ἔξ πᾶσα μεταξὺ ἀπομεικρωσμένων ἐθνῶν συγκοινωνία ἦθελε διαμῆσ παύσειν. Ἐκτὸς ἄλλων ιδιοτήτων, αἰτίνες ἱκανοποιοῦν τὴν Κάμηλον νὰ διέρχεται τὰς φλογερὰς ταύτας ἄμμους, ὅπου περνοῦν κάποτε πολλαὶ ἡμέραι χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ οὔτε ῥαγίδα νεροῦ, ἔχει καὶ ἰδιαιτέραν τινὰ καὶ θαυμασίαν κατασκευὴν τοῦ στομάχου—τὸ ὄργανον τοῦτο σύγκεται ἀπὸ διαφόρους χωριστὰς θήκας, εἰς τὰς ὁποίας τὸ ζῶον ἐναποταμιεύει ὕδωρ, ἐμπορεῖ ἀκολούθως νὰ τὰς κενόνη, μίαν μίαν, ὅταν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ ὑγραίνει ἄφ' ἑαυτοῦ τὸ ἐξηραμμένον του στόμα κατὰ τὴν φοβερὰν τῆς ἐρήμου διάβασιν.

Ἡ Κάμηλος ἔχει ἐπάνω εἰς τὰς κλειδώσεις τῶν μελῶν, καὶ εἰς τὸ στήθος, ἑπτὰ τυλῶματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ὅταν γονατίζει. Θέλουν δὲ τινὲς, ὅτι προῆλθαν ἀπὸ τὴν ἡμερωμένην τοῦ ζῶου κατάστασιν, ὡς γεννῶνται οἱ τυλοὶ τῶν ἀνθρωπίνων ποδῶν ἀπὸ τὰ σφιγκτὰ

ὑποδήματα· ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται πάντῃ ἀπίθανον. Ὁ ἐπὶ τοῦ νότου ὕβος εἶναι φυσικὴ πρόβλεψις ὠραία ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τοῦ προσκαρτερικοῦ τούτου ζῶου, ὅταν, ὀδεῦον εἰς τὴν ἐρήμον, στενοχωρῆται δι' ἔλλειψιν τροφῆς· εἰς τοιαύτην περίστασιν, τὸ πάχος, ἐκ τοῦ ὁποῖο ἀποτελεῖται ὁ ὕβος, γίνεται βαθμηδὸν ἄφαντον, εἰς τὸ σύστημα ἀπορροφούμενον, ἔξ διαφυλάττον τοῦ κτήνους τὴν ζωὴν.

'Αἱ Κάμηλοι, λέγει τις, εἶναι τριῶν εἰδῶν· τῆ πρώτου εἶδους, ὑψηλαί, σηκόνουσαι ἀπὸ 300 ἕως 400 ὀκάδας· τοῦ δευτέρου εἶδους, μικρότεροι, ἔχουσαι διπλοῦν ὕβον, καλαὶ καὶ διὰ φορτώματα καὶ δι' ἀναβάτας, εἰς τὴν Ἀσίαν μόνον γεννῶμεναι· τοῦ τρίτου, μικραὶ, ἱκαναὶ νὰ ὀδοιπορῶσι (καθότι αὐταὶ δὲν ἐπιδέχονται φορτία) ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν μίλια καθημέραν. Ὁ βασιλεὺς τῆς Τομβουκτοῦς στέλλει ἀγγελίας ἐννεακόσια μίλια μακρὰν, εἰς διάστημα τὸ πολὺ ὀκτὼ ἡμερῶν. Ὅταν ἀπαντήσῃς Ἀρομάδα, λέγουν οἱ Ἀραβες μὲ τὸν εἰς αὐτοὺς συνήθη τρόπον τοῦ ἐκφράζεσθαι, 'καὶ χαιρετήσῃς τὸν ἀναβάτην, πρὶν σὲ ἀποκριθῆ, θέλει εἶσθαι μακρὰν ἀπὸ σέ, καὶ σχεδὸν ἄφαντος· διότι ἡ ταχύτης αὐτοῦ εἶναι ὡς ἡ τοῦ ἀνέμου.'

Εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀραβίας καὶ Ἀφρικῆς συχνάζουν τάγματα ληστῶν· διὰ ν' ἀποφεύγῃσι δὲ τὸν ἀπὸ τούτους κίνδυνον, συναθροίζονται πολυπληθεῖς ἔμποροι καὶ ὀδοιπόροι, ἔξ φορτόντες τὰς πραγματείας ἐπὶ καμήλων, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων ἀναβαίνει κάποτε εἰς χιλιάδας, ἐκτελοῦν οὕτω τὴν ὀδοιπορίαν των. Αἱ συναθροίσεις αὐταὶ ἀνθρώπων καὶ καμήλων λέγονται Κιρβάνια, καὶ ὀδοιποροῦν περὶ τὰ δεκαοκτὼ μίλια τὴν ἡμέραν. Ὑπάρχουν δὲ ἔξ ἀρχαιοτάτων χρόνων εἰς τὴν Ἀσίαν αἱ τοιαῦται ἐμπορῶν συνοδία. Ἀφοῦ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ, ῥιψαντες αὐτὸν εἰς τὸν λάκκον, ἐκάθισαν νὰ φάγῃσι ψωμίον, ἀναβλέψαντες τοῖς ὀφθαλμοῖς, εἶδον· καὶ ἰδοῦ, ὀδοιπόροι Ἰσραηλίται ἤρχοντο ἐκ Γαλααδ· καὶ αἱ καμήλοι αὐτῶν ἔγεμον θυμιαμάτων καὶ ῥητίνης καὶ στακτῆς· ἐπορεύοντο δὲ καταγαγεῖν εἰς Αἴγυπτον.

Τὸν χειμῶνα τὸ ξυράφιον πρέπει νὰ φερμαίνεται, διὰ νὰ κόπτη καλά. Πόθεν τῆτο; Διότι, ὅταν ἦναι πάχος, ἡ ἄκρα τοῦ ξυραφίου, παρατηρούμενη διὰ μικροσκοπίου, φαίνεται ὡς προῖον· εὐθύς δὲ ἀποῦ φερμανθῆ, λειαίνεται.

Οποῦ δὲν εἶναι κυβερνήσις, ὁ λαὸς πίπτει ἐκ τοῦ πλήθους δὲ τῶν συμβούλων προέρχεται σωτηρία.—ΣΟΛΟΜΩΝ.